

בקרוב אגיע לפסטורליה

פסטורליה הוא מונח המתאר אורח חיים שלו וכפרי של רועי צאן, כפי שנתפש בספרות ובאמנות האירופית החל מהמאה ה-14. אם בראשיתה, נקשרה ה'פסטורליה' באידיליה של חיי הטבע הרגועים ונטולי הדאגות, הרי שכיום מתארים עימה צימרים רומנטיים או אדריכלות נוף בורגנית הנוצרת יש מאין.

עבור שלושה הציירים המשתתפים בתערוכה זו, פסטורליה אינה כמיהה לאידיאליזציה קיטשית אלא יעד לחוויה מתקנת, אופק בו יזדכך הכאב לכדי הרמוניה. **יאיר פרץ**, העוסק כמטפל שיקומי במעון לחוסיים מציג סצינות אקספרסיביות של נופי כרך סואנים ומרצדי אורות, לצד דמויות המשורטטות בקו כמו גמלוני ושירבוטי אלה ואלה רוטטים בחיות פסיכודלית של אלימות כבושה, עצב וכאב. היופי הלא שיגרת המודחק מוצא את יעודו במקום בו להיגיון יש חוקים אחרים

עדה עובדיה מציירת נשים "פגומות, גופנית השואפות להצטיין בשיא חושניות ויופין דוגמנית קטועת גפיים שביצים מושלכות לעברה, עלמה עיוורת, ילדה לבקנית, בלומדינית שרופת שיזוף ומעוטרת תכשיטים. לעיתים היא ממקמת את גיבורות ציוריה בסביבה כמו פסטורלית הנוטה לאקזוטיקה גונגלית המאפשרת ליופיין השונה לבלוט ולהפוך מנלעג לנחשק.

ציוריה של **שרה כהנא** אקספרסיביים באופן בולמי, ודמויותיה ההיברידיות מכליאות בין נשים שלדיות ופרוקות איברים, לעכבישים וחרקים בעלי כנף איתן אולי תמראנה מהכאוס המבעבע בתוכן. משיכות המכחול המוטחות במצע הבד, לצד שפיכות הצבע הרחבות המתמזגות עימן לכדי מארג רב רבדים, יוצרות מרחבים אפיים, בשכבות חול מתוכן חוצבות נפש האמנית את דרכה החוצה אל העולם

דנה גילרמן ושגיא רפאל